

Αντίσταση στη μαζοποίηση

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)



Ζούμε στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, της μαζοποίησης, της ισοπέδωσης. Σημασία έχουν οι αριθμοί, που καθορίζουν τις στατιστικές κι αυτές την επιτυχία ή όχι. Τι σημασία μπορεί να έχει το πρόσωπο με τα αισθήματά του, τον πόνο και την αγωνία του ή τη χαρά και την ανάπαυσή του;

Η Εκκλησία, όπως τη βιώνουν οι άγιοι ως τρόπος ζωής του Χριστού, αρνείται να ακολουθήσει αυτό τον τρόπο θεώρησης του ανθρώπου. Το κάθε πρόσωπο, μοναδικό και ανεπανάληπτο, έχει τη δική του πορεία και τη δική του στάση ζωής, που καθορίζεται από τις δυνάμεις και δυνατότητές του, τα χαρίσματα και τα μειονεκτήματά του, την ελευθερία του να θέλει ή να μην θέλει να ζήσει τον τρόπο αυτό.



Στο Ευαγγέλιο αναφέρονται οι απαντήσεις που δίνει ο Ιωάννης ο Πρόδρομος στα ερωτήματα ομάδων ανθρώπων που τον ρωτούν τι να κάνουν για να δείξουν ότι μετανοούν και θέλουν να ακολουθήσουν, απ' δω και μπρος, την «οδόν του Κυρίου» (Λουκ. 3, 10-14):

Στον πολύ λαό: *«Όποιος έχει δύο χιτώνες ας δώσει τον ένα σ' αυτόν που δεν έχει, κι όποιος έχει τρόφιμα ας κάνει το ίδιο».*

Στους τελώνες: *«Να μην απαιτείται περισσότερα απ' ότι σας παραχωρεί ο νόμος».*

Στους στρατιώτες: *«Μην παίρνετε λεφτά από κανέναν με ψεύτικες κατηγορίες ούτε με τη βία, αλλά να αρκείστε στο μισθό σας».*

Στο βιβλίο του Παλλαδίου : «Λαυσαϊκή Ιστορία» περιγράφεται ο τρόπος που ο Γέροντας Παχώμιος, καθοδηγούμενος από το Άγιο Πνεύμα, θα βοηθούσε τους νέους μοναχούς να ζήσουν στο Μοναστήρι που δημιουργούσε. Στους αδύνατους, λιγότερη άσκηση, και στους δυνατούς, περισσότερη. Καταλήγει δε, μετά τη λεπτομερή και αναλυτική αναφορά για το πώς να ζουν οι διάφορες ομάδες των μοναχών στο μεγάλο κοινόβιό του, να εξηγήσει πως *«αυτά τα όρισα για να μπορούν και οι μικροί να επιτελούν τον κανόνα χωρίς να λυπούνται. Οι τέλειοι δεν έχουν ανάγκη νόμων, διότι όλο το είναι τους το έδωσαν στη θεωρία του Θεού»*^[1].

Οι πιο πάνω ενδεικτικές αναφορές, δείχνουν τις ομάδες ανθρώπων που ανήκουν σε

κάποια επαγγέλματα ή έχουν κάποιες δυνατότητες. Η μαζοποίηση δεν αναγνωρίζει ιδιαιτερότητες, παρά μόνο νούμερα, ακόμα κι αν δεν ανήκουν σε ομάδες. Ο Χριστός και η Εκκλησία Του - που είναι το Σώμα Του - αρνούνται αυτή τη θεώρηση, με το να βλέπουν το κάθε πρόσωπο ξεχωριστά. Γι' αυτό υπάρχει και η πρακτική της «οικονομίας», της παράκαμψης δηλαδή των κανόνων της Εκκλησίας, ώστε να μπορέσει ο πιστός να ζήσει μέσα στην Εκκλησία με τις δικές του προσωπικές ιδιαιτερότητες.

Βέβαια, ο άνθρωπος ως επιρρεπής στην ασφάλεια των νόμων και της μαζοποίησης, αρέσκεται να καθορίζουν άλλοι την πορεία ζωής του, απαλλάζοντάς τον από την ευθύνη των αποφάσεων. Αυτή η παιδική νοοτροπία, δεν τον ωριμάζει κι ούτε τον χαροποιεί.

Η αντίσταση στη μαζοποίηση του προσώπου μας δεν είναι τόσο μια εξωτερική συμπεριφορά όσο μια εσωτερική εγρήγορση, ώστε να στεκόμαστε μπροστά στο Θεό με την ελευθερία των τέκνων Του. Αυτό θα μας δώσει την παρρησία απέναντί Του, αλλά και το θάρρος απέναντι στους ανθρώπους, κάθε φορά που, εν γνώσει ή εν αγνοία τους, θα θελήσουν να παρακάμψουν το μεγάλο δώρο, να είμαστε μοναδικά και ανεπανάληπτα πρόσωπα.

Παραπομπή:

[1] Παλλαδίου, Λαυσαϊκή Ιστορία, Εκδ. Ι.Μ.Σταυρονικήτα, Άγιον Όρος, 1990, σ.99.

<https://bit.ly/3gosaQQ>